

● İbrahim Berber

Ah u Figan

Kaşları hilâldi kirpikleri ok
Mehtabı görmeden yıldız saymadan
Aşka hasret duyan Cerenler oldu
Bir lokma bir hırka yeter diyerek
Hakka teslim olan Erenler oldu

Ne yapsak bitmiyor dünya telaşı
Gönül bahçemizi dondurduk çöle
İçimiz kaynayan katran kazanı
Tebessüm aynaya bile yabancı
Kem gözlerden nazar değdi kâküle
Güz yaprağı gibi soldu her beniz
Her gün birimizi vuruyor acı
Öylesine meyus dağ ova deniz

Çağlar öncesinden şayet görseydi
Nuh nebi ağlardı ahvalimize
Baş tacı ettiği kibre kapılıp
Kaç kişi dinlerdi vazı nasihat
Kaç kişi kırardı İbrahim gibi
Tahtadan topraktan nice putları
Bir daha bir Osman Gazi gelir mi
Bir Fatih doğar mı kut alıp Rabdan
Bizleri kim çekti böyle batağa
Medet umuyoruz çölde seraptan
Bir sıcacık ele nasıl hasretiz
Bilmem ne demeli bu kanlı çağa
Sanlı mefahirden kalmamış bir iz

Merhamet duvarı çoktan yıkıldı
Bir türlü dinmiyor hanelerde yas
Her şey bir bir çıktı şirazesinden
Başımız üstünde alıcı kuşlar
Her nereye baksak keder sıkıntı
Obur çarsılarda yalan ve hiyle
Terazi kefeyle kanlı bıçaklı
Her gün dirhem dirhem tükeniyoruz
Üç günlük bir ömre arttıkça tamah
Terk etti nicedir bizi kalbimiz
Dünyaya gözünü ağlayıp açan
Bigunah gül yüzlü sabiden başka
Yıkayıp paklanan ne kaldı temiz...